

Japonské parašutistické pušky

Významnou úlohu při obsazování nových území v oblasti východní Asie a Tichomoří měly v japonské armádě sehrát parašutisté. Velitelství výsadkových jednotek byla zřizována v japonské armádě a námořnictvu už ve 30. letech, ale použitelné parašutistické jednotky vznikly teprve v roce 1941, kdy Německo poskytlo zkušenosti a pomoc při standardizaci výcviku. Během roku 1941 už parašutistické jednotky japonské armády a námořnictva čítaly víc než 18 000 mužů, ale neměly vhodnou pušku.

Puška Typ 100 byla rozkládací a do výzbroje se nakonec nedostala (foto Rock Island Auction)

Experimentální puška Typ 100

Logickým krokem při vývoji parašutistické pušky byla modifikace již existující zbraně. První z těchto modifikací byla úprava krátké pušky Arisaka Typ 99 (ráže 7,7 x 58 mm), přijaté do armádní výzbroje v roce 1939. Pro parašutistické pušky byly určeny speciální hlavně, zbraně byly rozříznuty v oblasti mezi hlavní a pouzdem závěru a obě části byly spojeny bajonetovým závitem. K demontáži docházelo stlačením odpružené západky před dnem nábojové schránky s následnou rotací hlavní zhruba o 60° a poté vyjmutím sestavy předpažbí s hlavní z pouzdra závěru.

Tato experimentální puška se označuje jako *Typ 100* nebo *Typ 0* (odvozeno z japonského kalendáře, kde japonský rok 2600 odpovídá našemu roku 1940). Výrobcem byla továrna s oficiálním názvem v anglickém přepisu Nagoya

Army Arsenal (výrobní závod Torii-matsu). Pušky Typ 99 tam byly k úpravě náhodně vybrány z japonských skladů a experimentálně byly také ve stejné zbrojovce upravovány na parašutistické pušky. Počet takto upravených zbraní je odhadován asi na 500.

Puška Typ 100 se příliš neliší od standardní krátké pušky Typ 99. Kromě bajonetového spoje je ale charakteristickým znakem těchto zbraní odnímatelná klika závěru. Lze ji odšroubovat, a proto byla na zakončení po obvodu zdrsňená. Otázkou je, zda nebezpečí ztráty odšroubované kliky nepřevažovalo nad výhodou větší skladnosti pušky. Těžko si lze představit, jak by kdokoliv dokázal bez kliky závěru nabít náboj do komory. Proto se tento prvek objevil kromě pušky Typ 100 už jen u vzorkových pušek Typ 2 a sériově vyráběné zbraně odnímatelnou kli-

ku závěru neměly. Puška Typ 100 byla také doplněna o objemná kování, která vyztužují v místě spoje obě části pušky. Na horní straně pouzdra závěru toto kování zčásti překrývá japonské značení Typ 99. Díra nahoře na závěru, sloužící jako odfuk v případě defektu nábojnice při výstřelu nebo proražení zápalky, byla provrtána také ve vyztužovacím kování.

Pušky byly modřené, nově vzniklé části (obě kování a odnímatelná klika závěru) byly natřeny černou barvou. Typicky se puška Typ 100 stejně jako krátká puška Typ 99 vyznačuje dvoudílnou pažbou, botkou s lemem, předpažbím plné délky, dvojnožkou a stavitelným překlápěcím hledím s *protiletadlovými* odklápěcími křídélky. Jediným dodatečným značením na parašutistické pušce bývá číslo na kování shodné s výrobním číslem.

Rozložený Typ 100. Kliku závěru lze odšroubovat a také samozřejmě ztratit. (foto Rock Island Auction)